

ΣΚΡΙΜΠ: ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΝΕΡΟ

ΤΟΥ κ. ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΥ

Ύστερα από τον Χέρμιον Μπάρ και τον Χάουπτριαν, τον Μπενναβέντε, που ακολούθησαν τις δυο πρώτες πρεμιέρες με τους Πέρσες και το Ριχάρδο του Βασιλικού, ανεβάστηκε την περασμένη Τρίτη στη σκηνή του κρατικού θεάτρου η κωμωδία του Εγγένιου Σκριμπ: "Ένα ποτήρι νερό, με άπλη και καλοδουλεμένη μετάφραση του κ. Ν. Νικολαΐδη.

Κωμωδία πολύ ιστορικά φτιαγμένη, με ακόμα περισσότερη χάρη. Η αξία της είναι το μπριό του συγγραφέα, η έξυπνάδα του, η χάρη του και η αλήθεια που υπάρχει στο βάθος της σκηνηκής ζωής που μας παρουσιάζει, μ' όλο που συχνά ο μύθος μπλέ-

κεται αφύσικα και τεχνητά. Ο Σκριμπ βλέπει βαθειά, αλλά δεν έχει διάθεση και καιρό να σκάψει βαθειά την κοινωνία και τον άνθρωπο και να μας δείξει τα μέσα τους. Αρπάζει αυτό που πλέει στην επιφάνεια, ξέρει τι το γέννησε, το συσσωρεύει πληθωρικά και μ' ένα ξεχωριστό κέφι σκαρώνει για το θεατή του μια διασκέδαση που δεν της λείπει καθόλου η αλήθεια. Ανεξάντλητος σ' ευρήματα ξέρει να μπερδεύει κάθε στιγμή τα πράγματα πάνω στη σκηνή και να τα λύνει τονυδακτυλοεργικά, χωρίς καθόλου χασομέρι, επειδή τα παιχνίδια του του περισσεύουν. Καταπιάνεται με την ιστορία, αλλά δεν ενδιαφέρεται γι' αυτήν καθόλου. Δέ νοιάζεται καθόλου να φωτίσει ή να σατυρίσει τα ιστορικά πρόσωπα που μεταχειρίζεται. Τα παίρνει πιο πολύ για να κινήσει το ενδιαφέρο του κόσμου ή για να στερεοποιήσει ευκαλύωτερα τη δράση του σε περιβάλλοντα γνωστά και κοντινά στην εποχή του. Νομίζω πως όλη η βάση του έργου «Ένα ποτήρι νερό» είναι οι δυο ισχυροί και πανούργοι ήρωές του, ο Έρρικός ντε Σαιν Ζαν και η Δούκισσα του Μάλμπορω, που βρίσκονται σε άενη σύγκρουση και παρουσιάζονται κάθε λίγο για να ανασυνθέσουν συγχρόνως και θριαμβικά «τόν εξόντωσα» ο ένας, «τώρα κερδίζω το παιχνίδι» ο άλλος.

Στην παράσταση δε μπόρεσε να απλωθεί η χάρη και το ανέλαστο παιχνίδι που απαιτεί το έργο. Έλειψε απ' αυτήν ο γοργός ρυθμός και όλη η ιστορία του μύθου πήρε βάρος περισσότερο απ' όσο τ' άξιζε. Νομίζω, πως του σκηνοθέτη του διάφυγε ο χαρακτήρας του κωμωδιστή. Έτσι, ο ρόλος της Δούκισσας Μάλμπορω, τετραπερασμένης και άρμασασμένης στρατηγίνας, έγινε ένας βαρύς δραματικός ρόλος. Στα χέρια της τεχνίτρας κ. Παπαδάκη έγινε ένας σπουδαίος ρόλος, αλλά δεν ήταν αυτός που έπρεπε να είναι. Η κάποια διάθεση καρικατούρας στα κουστούμια της δεν έσωζε τα πράγματα. Η σοβαρό-

τητα που αναδινόταν από την έρμηνεία του ήταν άταιρυστη με το ύφος της λοιπής δράσης, που, όπως ξετυλιγόταν, χωρίς υπογραμμισμό και ένταση από μέρος του σκηνοθέτη, ξέπεφτε και δεν άφηνε να δημιουργηθεί στο σύνολο ατμόσφαιρα πάνω στη σκηνή. Κατανοούνε όλα να είναι βαριά και χλιαρά. Από το άλλο μέρος, η κ. Μανωλίδη ήταν υπερβολική στο ρόλο της άβουλης βασίλισσας. Έπειδή της ταίριαζε κάπως στο στυλ του θεάτρου της, παρασύρθηκε και εμφάνισε την Άννα Στούαρτ σαν ένα χαζό κοριτσόπουλο, ενώ ήταν — όπως κι' αν το πάρεις — μία βασίλισσα. Οι κύριοι Μυράτ και Δενδραμής, ο πρώτος στο ρόλο του Σαιν Ζαν και ο δεύτερος στο ρόλο του έραστή Μάσσαμ, έστησαν μέσα στα πλαίσια της σκηνοθεσίας, όπως μπορούσε καλύτερα τους ρόλους τους. Η Δις Νικηφοράκη στάθηκε σίγουρα στη σκηνή, ίσως λίγο άχρωμη: είναι όμως νέα κι' από την εμφάνισή της αυτή δε θα μπορούσε να περιμένει κανείς περισσότερα είναι θεατρική ύλη και μπορεί να προκόψει αν εργαστεί. Από τους άλλους ήθοποιούς, που παρουσιάστηκαν δολοί σε ρόλους ανύπαρκτους, δεν θα ήταν βολικό να ξεχωρίσει κανένας.

Το σκηνικό του κ. Κλώνη έγινε με το συνηθισμένο στο Βασιλικό θέατρο έξωτερικό μπουγιό και τα κοστούμια του κ. Φωκά θέλησαν να είναι περισσότερο θεατρικά, από άλλες φορές, έντονα και όχι μόνο δεν μπόρεσαν να σταθούν σε αναλογίες και σε σχέδιο παρά δεν είχαν και το νοικοκυρίστικο εκείνο γούστο που ξεχωρίζουμε άλλοτε στη δουλειά του. Έχουμε μιλήσει πολλές φορές από αυτές εδώ τις στήλες σχετικά και θα ήταν πολύ να ξαναθυρίσουμε τώρα στα ίδια. Δυστυχώς, τα πράγματα εδώ δίνουν πάντα τις ίδιες άφορμες.

ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΣ